

[Axel Kristensen.]

som den egentlige baggrund for at opret- holde den fulde beskæftigelse, og når arbejdsgivernes organisationsmæssige modstand kan bringes til standsning gennem et lovforslag som det foreliggende, så kan jeg ikke se, at vi af hensyn til principielle betragtninger eller historiske traditioner i den grad skal være bundet til konfliktvejen.

Altså, når man ikke kan blive enig med Arbejdsgiverforeningen, når den siger nej til en lønstigning, så kan vi bare gennemføre den her i folketinget. (*Afbrydelse af formanden*). Jeg beklager, at der er så meget, men det er så interessant. Er min taletid udløbet? Så kan jeg jo gemme og citere videre, når jeg kommer op næste gang. Citaterne er så gode, at udtalelserne bør stå igen i Folketingstidende.

Jeg anbefaler altså, at man grundigt gennemarbejder dette spørgsmål. Mine citater viser klart, at socialdemokratiets ordfører i disse spørgsmål siger, at når vi kan skaffe organisationerne mere ved at gå til folketinget, så kan vi gå til folketinget og standse konflikten, men det er da netop at sige til dem: vi behøver ikke at blive enige; så længe vi har magten, så ordner vi det i folketinget. Hvis det ikke er at sikre, at der bliver trusler om konflikter, som tinget må behandle, så ved jeg ikke, hvad det er. Det er helt sikkert, at den metode, lovforslaget her angiver, er langt gunstigere.

Asger Jensen: Det forholder sig jo rent faktisk sådan, at folketinget i den sidste menneskealder har været garant for, at overenskomstforhandlingerne ikke resulterede i store, samfundsødelæggende arbejdsstandsninger. En socialdemokratisk ledet regering havde endog mod til i 1963 at overtage ledelsen af forhandlingerne og afslutte disse med vedtagelse i folketinget.

Det konservative folkeparti er ikke tilhænger af, at folketinget skal varetage denne opgave. Vi mener endog, at folketinget i det store og hele er et ganske uegnet organ til at træffe afgørelse i arbejdsstridigheder. Vi så helst, at lønmodtagere og arbejdsgivere selv ordnede deres problemer, og det kunne da f. eks. gøres ved, at de blev enige om en frivillig voldgift, som kunne løse de problemer, parterne ikke selv kunne

klare. Vi har imidlertid aldrig stillet forslag om, at der skulle oprettes et organ, som i almindelighed skulle løse løn- og arbejds- konflikter, men der er jo ingen regering, der i mange år har turdet tage ansvaret for arbejdsstandsninger, hvor store, samfunds- mæssige interesser stod på spil. Det er ikke uforståeligt for os, at de ansvarlige ledere af de store organisationer ønsker at have så frie hænder som muligt til forhandlingerne, og det er i og for sig også på den måde, vi tænker os problemerne løst.

Det ligger jo nu sådan, at der knap nok er nogen på arbejdspladserne, der har kendt til større arbejdsstandsninger, og jeg tvivler for min part på, at medlemmerne af de forskellige organisationer ønsker, at forhand- lingen resulterer i sammenbrud med efter- følgende store og langvarige arbejdsstands- ninger. Nu hørte jeg nok her både mini- steren og hr. Anker Jørgensen tælle orga- nisationerne og medlemmerne op, som har udtalt sig i sagen. Jeg tvivler på, at alle medlemmerne har været spurgt, og jeg tvivler om, at det er muligt for nogen organisation at udtale sig på medlemmernes vegne i disse problemer. Men lederne af organisationerne kan naturligvis sige, hvor- dan de ønsker det skal være. Tidligere tiders lønmodtagere var heroiske i deres arbejds- kampe, og indsatsen var ofte risikoen for, at familie og børn knap kunne få det tørre brød.

Men alting er jo under udviklingens lov og det ikke mindst på disse områder. I dag vil det vel ikke være brødet, der er i fare for den enkelte familie, men med de forpligtelser, moderne familier sidder med, mange med hus og bil og andre områder, hvor afdragene forfalder, kan de jo let komme ud i uoprettelige økonomiske vanskeligheder, og derfor tvivler jeg på, at der findes en større enstemmighed blandt de direkte interesserede. Det er da i hvert fald indlysende, at de mange sam- fundsborgere, der ikke er part i sagen, men som uden skyld kan blive ramt af sådanne arbejdsstandsninger, ikke kan være tilhængere af en sådan udvikling.

Det forekommer mig, at principperne ikke er tilpasset livets faktiske udvikling, idet såvel den socialdemokratiske regering som parterne erklærer sig for principielt modstandere af indgreb over for en eventuel